

Vánoce na válečné frontě

Stalo se to v roce 1917, když zuřila První světová válka. Na vojenských pláních vál mrazivý vítr a celá země byla pokryta sněhem. Italští vojáci se pohybovali s velkou opatrností, protože noci byly velmi jasné a všichni se báli, že by mohli potkat nepřátelské hlídky – nepřítel byl totiž velmi blízko před nimi.

Najednou jeden desátník potichu pronesl: „Narodil se!“

„No jo,“ odpověděl zklamaně jiný voják. „Už asi bude po půlnoci. Vánoční noc! V naší vesnici už jsou určitě všichni v kostele...“

Jiný voják povídá: „Podívejte se tam, je tam nějaká jeskyně! Pojdme na chvíli dovnitř, abychom byli chráněni před tím hrozným větrem.“

Vešli do té jeskyně a nejmladší z těch vojáků si sundal helmu i pletenou čepici, kterou měl pod ní, a klekl si do kouta jeskyně. Desátník zůstal u vchodu a obrátil se směrem ven z jeskyně – to proto, aby ostatní nespatriili, že má oči plné slzí.

Nejstarší voják si sundal rukavice, nabral trochu vlhké hlíny a po několika minutách se mu podařilo z ní vymodelovat postavičku, která se aspoň trochu podobala Ježíškovi z jesliček. Pak do helmy svého kamaráda vložil kapesník a na něj položil figurku Ježíška. V šeru jeskyně, kam přicházela jen trocha světla odraženého od sněhu, byly tyto jesličky jen stěží vidět.

Desátník dal stranou veškerou ostražitost, sáhl do kapsy pro maličkou svíčku, zapálil ji a postavil vedle těchto nezvyklých jeslí. Pak se potichu začal modlit: „Otče náš...“ Všichni se k němu předali se srdcem plným bolesti a zármutku.

Toto soustředění pokračovalo i poté, co se vojáci domodlili. Nikdo nechtěl narušit tuto křehkou vánoční atmosféru.

Znenadání se za jejich zády ozval hlas: „Fröhliche Weihnachten!“ (Šťastné vánoce!)

U vchodu do jeskyně stála skupina rakouských vojáků se zbraněmi namířenými proti těm v jeskyni, kteří se snažili co nejrychleji vstát a zaujmout obranné postavení. Onen hlas – pokojný a přátelský – se ale ozval znovu: „Šťastné vánoce!“

Nepřátelští vojáci sklonili své zbraně k zemi a dívali se na chudé jesličky. Byli to tři mladí vojáci, kteří se také potřebovali na chvíli setkat s jesličkami, byť takto chudými. Zmateně se po sobě dívali a pak začali německy zpívat: „Stille Nacht“ („Tichá noc!“), onu krásnou vánoční píseň, jejíž melodii zná snad každý.

I italští vojáci se k nim připojili – a teď tuto koledu zpívali dvojjazyčně. Když dozněl poslední tón, přiblížil se desátník k jednomu z těch tří rakouských vojáků a pevně mu stiskl ruku. Po něm se k tomu odhodlali i ostatní a vzájemně si popřáli šťastné Vánoce. Pak jeden z Rakušanů vytáhl ze svého pláště malou dětskou botičku – patřila jeho nedávno narozenému dítěti, a on ji stále nosil na svém srdci. Nyní ji políbil, položil k postavičce Ježíška a nějakou dobu se před ní v tichosti modlil.

Poté se tři rakouští vojáci obrátili, beze strachu odešli z jeskyně a ztratili se v temnotě oné válečné Vánoční noci.